

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **V. K.**, zast. Ing. Otakarem Svatošem, daňovým poradcem v Náchodě, Kamenice 155, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 20. dubna 2012, čj. 2503/12-1100-603519, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo

jeho odvolání do dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Náchodě na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2008 a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdilo.

Uvedl, že vyčíslil náhradu dopravného za rok 2005 v celkové částce roční náhrady dopravného ve výši 219 686 Kč, které uplatnil za používání vozidel pro své podnikání v tomto roce, když si tato vozidla vypůjčil od své manželky, s níž má zúžené jmění manželů. Náhradu dopravného potom vyplatil z pokladny postupně v několika letech, když si v roce 2008 vyplatil zbylou část ve výši 101 886 Kč pokladním dokladem č. 503. Vyplacenou částku logicky zahrnul jako svůj daňový výdaj, jak to provádí i u veškerých dalších proplacených výdajů, pokud tyto souvisejí s jeho zdanitelnými příjmy.

Konstatoval dále, že náhradu dopravného za rok 2006 vyčíslil v celkové částce roční náhrady dopravného ve výši 305 584 Kč, které uplatnil za používání vozidel pro své podnikání v tomto roce, když si tato vozidla vypůjčil od své manželky, s kterou má zúžené jmění manželů. Náhradu dopravného potom vyplatil z pokladny postupně v několika letech, když v roce 2008 si vyplatil částku 255 584 Kč pokladním dokladem č. 504. Vyplacenou částku pak logicky zahrnul jako svůj daňový výdaj, jako to provádí i u veškerých dalších proplacených výdajů, pokud tyto souvisejí s jeho zdanitelnými příjmy.

Žalobce souhlasil s vyhodnocením správce daně, že se jedná o vozidla vypůjčená a že výpočet vykázaných náhrad byl proveden dle ust. § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Připustil svůj částečně chybný postup a uznal, že měl správně vyčíslit jako výdaj pouze náhradu za spotřebované pohonné hmoty, jak to zákon stanovuje pro vozidla vypůjčená. Zdůraznil však, že uplatnění náhrad výdajů za spotřebované pohonné hmoty provedl v souladu se zákonem. Odkázal přitom na ust. § 7 odst. 3 a ust. §§ 23 až 33 zákona o daních z příjmů. Upozornil, že v žádném z odstavců ust. § 23 není vymezena skutečnost, že uvedené náhrady ovlivní základ daně i v případě jejich neproplacení, v daném ustanovení nejsou uvedeny jako snižující položky základu daně, kam by je jistě zákonodárce logicky zařadil, pokud by předpokládal jejich neproplácení coby odčitatelné položky, nikoliv daňového výdaje. Dále uvedl, že § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů žádným způsobem neupravuje skutečnost, že výdajem se v daňové evidenci stane bez vlastního proplacení. Dané ustanovení upravuje, jakým způsobem, v jakém rozsahu a za jakých okolností je možno příslušný výdaj uznat jako daňový. Je to naopak dle žalobce ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů, které upravuje, co jsou také výdaje podle ust. odstavce 1, kde jsou mimo jiné uvedeny odpisy hmotného majetku, zůstatková cena hmotného majetku, příspěvky právnickým osobám, pojistné apod. Vždy však platí, že jako výdaje se uplatní v tom zdaňovacím období, ve kterém byly vynaloženy (proplaceny), pokud jejich úhrada není z podstaty věci v daném zdaňovacím období logicky vyloučena, vždy však za předpokladu, že příslušný související výdaj byl v minulosti vynaložen a v době vynaložení nebyl výdajem daňovým. Mezi takovéto výdaje však rozhodně nepatří předmětné náhrady dopravného, když zákon nikde nestanovuje, že by se měly do daňové evidence daňového subjektu promítnout v jiném zdaňovacím

období, než dojde k jejich proplacení, nebo že by vůbec být proplaceny neměly. Upozornil dále, že ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů výslovně uvádí některé výdaje, které se stávají výdaji při jejich zaplacení, bez jejich časové souvislosti, např. pod písm. ch/. Žalobce považoval za zřejmé, že pokud s výdaji uvedenými v ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů zamýšlel zákonodárce nakládat jiným specifickým způsobem, vždy to v rámci tohoto paragrafu výslovně uvedl, a to včetně příslušného časového postupu. Ustanovení § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 nic takového neuvádí. Stanovisko správce daně proto označil za nesrozumitelné, když při uplatnění výdajů náhrady dopravného postupoval shodně, jako při uplatňování veškerých ostatních výdajů ve své daňové evidenci. Žalobce upozornil, že si logicky z obchodního majetku příslušnou náhradu vydal a v okamžiku výdaje ho zaznamenal ve své daňové evidenci. Odkázal přitom na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá nutnost dodržování principu právní jistoty a principu předvídatelnosti právní regulace.

Žalobce upozornil na dlouhodobě uplatňovanou praxi, že není pro zahrnutí výdaje do určitého zdaňovacího období podstatné, kdy je nároková částka jako celek oprávněně vyčíslena, ale kdy je zaplacená, resp. kdy jsou její jednotlivé části zaplacené. Za podstatnou považoval skutečnost, že v letech 2005 a 2006 byly vyčísleny náhrady celkem a v některých dalších letech byly části tohoto celku uhrazeny. Každá uhrazená část je pak daňovým výdajem toho roku, ve kterém byla uhrazena. Pokud správce daně uvedl, že částku za čerpané pohonné hmoty musel žalobce v roce 2005 a v roce 2006 vynaložit bez ohledu na to, z jakých prostředků tak učinil, pak je tato argumentace zavádějící. Za podstatnou považoval skutečnost, že prostředky nebyly a ani ze zákona nemohly být vynaloženy z prostředků podnikatelských, ty byly vynaloženy až na zákonem stanovené náhrady, které je podnikatel oprávněn si uplatnit jako daňový výdaj, pochopitelně při jejich skutečném vyplacení.

Žalobce považoval za zřejmé, že u uplatněných náhrad výdajů za spotřebované pohonné hmoty doložil a prokázal, že věcně a časově souvisejí s roky 2005 a 2006 a byly uplatněny oprávněně v souvislosti s provozováním vypůjčených vozů a dále byly tyto náhrady postupně po částech proplaceny od jejich vyčíslení do roku 2008 v případě náhrad výdajů za rok 2005 a od roku 2008 do roku 2009 v případě náhrad výdajů za rok 2006. Je rovněž dle žalobce patrné, že v uvedených letech byly neoprávněně uplatněny i sazby základní náhrady, které v roce 2005 i v roce 2006 činily 3,80 Kč na ujetý km. Uzavřel, že správce daně je povinen uznat jako daňové výdaje roku 2008 náhradu výdajů za spotřebované pohonné hmoty, a to za vyplacené náhrady věcně a časově související s rokem 2005 částku 35 120 Kč a za vyplacené náhrady věcně a časově související s rokem 2006 částku 96 483, celkem tedy částku 131 603 Kč.

Závěrem žalobce zdůraznil, že z ust. §§ 5, 7, 23 a 24 zákona o daních z příjmů plyne, že výdaje jsou přednostně uplatňovány vždy v tom zdaňovacím období, kdy byly vynaloženy, což je základní pravidlo pro uplatňování výdajů. Výjimky z tohoto pravidla jsou v zákoně o daních z příjmů přesně upraveny. Ve vztahu k uplatnění výdaje týkajícího se náhrady za spotřebované pohonné hmoty zmíněný zákon

výjimku nepřipouští. Žalobce se však zásadně neztotožnil s názorem, že náhrada se ve výdajích uplatňuje při respektování její věcné a časové souvislosti v tom zdaňovacím období, kdy byly pracovní cesty vozidlem vykonány. Tato zásada dle žalobce popírá logiku. Upozornil, že není pro uplatnění cestovních náhrad v konkrétním roce důležité pouze to, kdy daňový subjekt pracovní cesty vykonával, ale zejména to, ve kterém zdaňovacím období byly cestovní náhrady proplaceny, protože právě v tomto období se uvedené cestovní náhrady stanou daňovým výdajem. V uvedených souvislostech je dle žalobce zcela irelevantní a nelogický argument žalovaného, že uplatnění náhrady za spotřebované pohonné hmoty je zcela nezávislé na finančních tocích, neboť povinnou součástí daňové evidence není vedení pokladny s finanční hotovostí. Takový závěr popírá dle žalobce logiku vedení daňové evidence, kdy právě vynaložení finančních prostředků je určující pro uplatnění daňového výdaje v konkrétním zdaňovacím období a toto vynaložení finanční hotovosti musí být odloženo a není důležité, zda se tato dokumentace vede jako pokladna nebo se formálně nazve jinak. Žalobce rovněž uvedl, že výdaj není možno uplatnit libovolně, ale naopak výhradně v tom zdaňovacím období, kdy došlo k jeho proplacení (úhradě).

Napadené rozhodnutí proto žalovaný považuje za nezákonné, neboť poškozuje jeho práva.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z daňového přiznání žalobce vyplynulo, že dosáhl příjmů z podnikání podle § 7 zákona o daních z příjmů ve výši 4 941 959 Kč a k nim uplatnil daňově uznatelné výdaje ve výši 4 620 582 Kč, a částky podle § 5 a § 23 zákona o daních z příjmů snižující základ daně v úhrnu 148 728 Kč, takže jeho dílčí základ daně podle § 7 činil 172 649 Kč. Správce daně prováděl u žalobce v průběhu daňové kontroly dokazování v souladu s ustanovením § 31 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) a ustanovením § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), což prokazují sepsané protokoly o ústních podáních a jednáních podle § 12 zákona o správě daní a § 60 daňového řádu ze dne 20. 7., 24. 8., 25. 11. 2010 a 9. 5. 2011. Dne 9. 5. 2011 správce daně předběžně žalobce seznámil s kontrolním zjištěním uvedeným ve zprávě o daňové kontrole a poučil jej o možnosti vyjádřit se k výsledku kontrolního zjištění a navrhnout jeho další doplnění v souladu s ustanovením § 88 odst. 3 daňového řádu. Své vyjádření k výsledku kontrolního zjištění podal žalobce k datu 25. 5. 2011. S výsledky daňové kontroly zapsanými do zprávy o daňové kontrole byl zástupce žalobce seznámen dne 27. 9. 2011. Dne 11. 10. 2011 podal žalobce správci daně své vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, dne 9. 11. 2011 byla zpráva o daňové kontrole projednána, následně byl vydán dodatečný platební výměr.

Žalovaný považoval za prokázané, že žalobce v roce 2005 a 2006 používal pro vykonávání své podnikatelské činnosti vypůjčená vozidla, jejichž vlastníkem je žalobcova manželka J. K., což bylo doloženo rozsudkem sp. zn. 5C 104/2004-9 ze dne 22. 6. 2004, kterým Okresní soud v Náchodě zužil společné jmění manželů V. K. aj. K. až na věci tvořící obvyklé vybavení

domácnosti. Za této situace tak žalobce nemohl do daňově uznatelných výdajů uplatňovat výši sazby základní náhrady podle § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 zákona o daních z příjmů. Ve svém odvolání žalobce uvedl, že uznává, že mu uplatnění sazby základní náhrady nepříslušelo, a proto se vyloučení tohoto výdaje správcem daně nestalo předmětem sporu. Nesouhlasil však s tím, že mu správce daně vyloučil z daňově uznatelných výdajů částku náhrady výdajů za spotřebované pohonné hmoty, vztahující se ke zdaňovacímu období roku 2005 a 2006, kterou částečně uplatnil ve výdajích až v roce 2008.

K takto nastoleným odvolacím námitkám žalovaný odkázal na ustanovení § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů a dále ust. § 7 odst. 3, § 23 odst. 1, § 23 odst. 2 písm. b/, § 24 odst. 1, § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 uvedené právní úpravy. Z nich dovodil, že výdaje jsou přednostně uplatňovány vždy v tom zdaňovacím období, kdy byly vynaloženy, což je základní pravidlo pro uplatňování výdajů. Výjimky z tohoto pravidla jsou v zákoně o daních z příjmů přesně upraveny. Ve vztahu k uplatnění výdaje týkajícího se náhrady za spotřebované pohonné hmoty zákon o daních z příjmů výjimku nepřipouští. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty se ve výdajích uplatňuje při respektování její věcné a časové souvislosti v tom zdaňovacím období, kdy byly pracovní cesty vozidlem vykonány. V případě žalobce to znamená, že pracovní cesty předmětnými vypůjčenými vozidly vykonával v roce 2005 a 2006, a proto náhradu za spotřebované pohonné hmoty mohl uplatnit ve zdaňovacích obdobích 2005 a 2006, a to v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 zákona o daních z příjmů a nikoliv až ve zdaňovacím období roku 2008. Upozornil dále, že uplatnění náhrady za spotřebované pohonné hmoty je zcela nezávislé na finančních tocích, neboť povinnou součástí daňové evidence podle § 7b zákona o daních z příjmů není vedení pokladny s finanční hotovostí. Žalovaný tak neakceptoval žalobcovu argumentaci, že výdaj, týkající se náhrady za spotřebované pohonné hmoty, může uplatnit zcela libovolně podle svého uvážení v kterémkoliv z následujících zdaňovacích období. Uzavřel proto, že výdaj ve výši 101 886 Kč, týkající se vypočtené a uplatněné náhrady za spotřebované pohonné hmoty za zdaňovací období roku 2005 a výdaj ve výši 255 584 Kč, týkající se vypočtené a uplatněné náhrady za spotřebované pohonné hmoty za zdaňovací období roku 2006 uplatnil žalobce v daňově uznatelných výdajích roku 2008 v rozporu se zákonem o daních z příjmů.

V písemném vyjádření k žalobě odkázal žalovaný na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobce a i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci krajský soud zjistil, že si žalobce do výdajů v roce 2008 uplatnil částku 101 886 Kč za náhradu dopravného za používání vozidel v roce 2005, a to pokladním dokladem č. 503. K tomuto uplatněnému výdaji pak protokolárně správci daně sdělil, že, „...to je z roku 2005, jelikož se v roce 2005

neuplatňovaly cestovní náhrady a tak se uplatnily až v roce 2008, buď nebyly prostředky, aby se to vyplatilo a nebo by se stav podnikání zbytečně snižoval do mínusu, k tomu by byl i přesně podrobný doklad, kterých aut se to týká.“ Dále k těmto uplatněným cestovním náhradám předložil rozpis používaných vozidel v roce 2005, s vyčíslením částky náhrad ve výši 219 686 Kč. K celé věci pak konstatoval, že „...v účetnictví za rok 2008 byl doklad o proúčtování zaplacené částky na náhrady za používání soukromého vozidla, tj. je to částka vyplacená sama sobě, tj. částka imaginární. Vyplatil jsem si sám sobě tyto peníze, jinak bych to nemohl vyúčtovat. Udělalo se to proto, že v předchozích letech nebyly v pokladně peníze.“ Dále žalobce předložil knihy jízd vozidel a uvedením jednotlivých uskutečněných jízd, nebylo z nich ovšem zřejmé, které jízdy a tedy jejich náhrady byly uplatněny do výdajů až v roce 2008. Výpočet vykázaných náhrad proto správce daně provedl podle § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 zákona o daních z příjmů, tedy násobek počtu celkem ujetých km a součtu výše sazby základní náhrady a náhrady za spotřebované pohonné hmoty za km.

Dále krajský soud zjistil, že si žalobce do výdajů v roce 2008 uplatnil rovněž částku 255 584 Kč za náhradu dopravného za používání vozidel v roce 2006, a to pokladním dokladem č. 504. K tomuto uplatněnému výdaji pak správci daně sdělil, že „...to je z roku 2006, jelikož se v roce 2006 neuplatňovaly cestovní náhrady a tak se uplatnily až v roce 2008, buď nebyly prostředky, aby se to vyplatilo a nebo by se stav podnikání zbytečně snižoval do mínusu, k tomu by byl i přesně podrobný doklad, kterých aut se to týká.“ Dále k těmto uplatněným cestovním náhradám předložil rozpis používaných vozidel v roce 2006 s vyčíslením náhrad v částce 305 585 Kč. K věci pak konstatoval, že „...v účetnictví za rok 2008 byl doklad o proúčtování zaplacené částky na náhrady za používání soukromého vozidla, tj. je to částka vyplacená sama sobě, tj. částka imaginární. Vyplatil jsem si sám sobě tyto peníze, jinak bych to nemohl vyúčtovat. Udělalo se to proto, že v předchozích letech nebyly v pokladně peníze.“ Dále žalobce předložil knihy jízd vozidel, kde byly uvedeny jednotlivé uskutečněné jízdy, ale nebylo možné ani z knihy jízd zjistit, které jízdy a tedy jejich náhrady byly uplatněny do výdajů až v roce 2008. Výpočet vykázaných náhrad proto provedl správce daně podle § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3 zákona o daních z příjmů, tedy násobek počtu celkem ujetých km a součtu výše sazby základní náhrady a náhrady za spotřebované pohonné hmoty za km.

Při posuzování dané věci vycházel krajský soud jednak z jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů a jednak z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 9. 1. 2008, čj. 5 Afs 152/2006-37 uvedl, že „výdaje (náklady), které lze odečíst od základu daně z příjmů, upravuje zákon o daních z příjmů. Podle § 24 odst. 1 cit. zákona „výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy (...). V odstavci druhém cit. ustanovení zákon stanoví, že „výdaji (náklady) podle odstavce 1 jsou také“... a následuje příkladný výčet těchto výdajů. V ustanovení § 25 pak zákon negativně vymezuje, co za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat. Smyslem a účelem této právní úpravy je vymežit, které výdaje si může daňový subjekt uplatnit tak, aby byly

daňově uznatelné. Daňový subjekt si tedy od základu daně nemůže odečíst jakékoliv výdaje, ale pouze ty, které splňují podmínky citovaných ustanovení. První podmínky charakteru odčitatelného výdaje jsou stanoveny v odstavci prvním § 24 větě první: musí se jednat o výdaje, které slouží k dosažení, zajištění nebo udržení příjmů, tyto příjmy musí být zdanitelné, jejich vynaložení musí být poplatníkem nepochybně prokázáno, výdaje musí být uplatněny ve výši stanovené zákonem o daních z příjmů a zvláštními předpisy a tytéž výdaje nelze uplatnit opakovaně. Rozdíl mezi ustanoveními § 24 odst. 1 a § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů tedy spočívá v tom, že v případě výdajů podle ustanovení odstavce druhého nestanoví pro výdaje nutnou věcnou souvislost s příjmy, ale pouze s činností poplatníka. Ustanovení dalších odstavců § 24 pozitivně vymezuje, co je také výdajem ve smyslu prvního odstavce. To znamená, že výdaje vyjmenované v odstavci druhém se považují za výdaje podle odstavce prvního, aniž by bylo nutné prokazovat (ve smyslu prvního odstavce), že slouží k dosažení, zajištění a udržení příjmů. Neznamená to však, že daňově účinné jsou výdaje jakékoliv....Vztah daňově účinných výdajů podle ust. § 24 odst. 2 zákona o daních z příjmů k činnosti a příjmům z ní plynoucí vztahuje daňová teorie a filozofie výdajů vždy. Daňová teorie mezi daňově účinné výdaje (tj. výdaje snižující daňový základ poplatníka) zahrnuje takové výdaje, které splňují následující podmínky: Výdaje musí poplatník skutečně vynaložit, výdaje poplatník musí vynaložit v souvislosti se získáváním zdanitelných (daňově účinných) příjmů, musí být vynaloženy ve zdaňovacím období a za výdaje je považuje zákon....V obou případech (§ 24 odst. 1 i 2 zákona o daních z příjmů) je výsledkem dosažení velmi blízkého, obdobného účelu, tj. prokázání kauzálního nexu mezi zaplacenými výdaji na pracovní cesty a zdanitelnými příjmy anebo činnostmi vedoucí k příjmům. Tuto souvislost, spojnici mezi platbou výdajů a očekávanými příjmy musí prokázat sám poplatník, musí si vyhledat a navrhnout důkazy, nejen souvislost tvrdit. Výdaje musí být poplatníkem prokázány způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, přesvědčivým tvrzením, ale i řádnými věrohodnými důkazy.“

K dané věci ve vazbě na shora uvedené krajský soud konstatuje, že při uplatňování výdajů snižujících základ daně z příjmů se vychází ze zásady věcné a časové souvislosti. Tento princip vyplývá z jednotlivých ustanovení zákona o daních z příjmů. Z ust. § 5 odst. 1 vyplývá, že základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období, za které se pro účely daně považuje kalendářní rok, přesahují výdaje. Dle ust. § 23 odst. 1 je pak za základ daně stanoven rozdíl, o který příjmy převyšují výdaje (náklady) a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období, přičemž dle odst. 2, písm. b) se při zjištění základu daně vychází z rozdílu mezi příjmy a výdaji u poplatníků, kteří nevedou účetnictví. Na tato ustanovení pak navazuje ust. § 24 odst. 1 předmětné právní úpravy, dle něhož za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Je tedy nepochybné, jak ostatně konstatoval i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a konečně i Nejvyšší správní soud ve shora vzpomínaném rozsudku, že výdaje je možno uplatnit vždy v tom zdaňovacím období, kdy byly vynaloženy. Pokud tedy žalobce vynaložil na spotřebované pohonné hmoty tak, jak to uvádí ust. § 24 odst. 2 písm. k/ bod 3. zákona o daních z příjmů, výdaje, nelze než připustit, že tyto výdaje se zařazují mezi položky snižující daňový základ,

nicméně v tom zdaňovacím období, kdy byly pracovní cesty vypůjčenými vozidly uskutečněny. Jedině tak může dojít k naplnění principu věcné a časové souvislosti. Pokud tak žalobce neučinil a domáhá se náhrady výdajů až v následujícím zdaňovacím období, kdy si náhradu dopravného vyplatil z pokladny, nelze jeho postup považovat za zákonný. Náhradu dopravného si měl žalobce vyúčtovat za zdaňovací období let 2005 a 2006 a i v těchto obdobích měl právo uplatnit si náhradu jako výdaj. Lze totiž souhlasit s žalovaným, že uplatnění náhrady za spotřebované pohonné hmoty je zcela nezávislé na finančních tocích a je tudíž pro uplatnění výdajů zcela nerozhodné, kdy dochází k proplacení náhrady dopravného z pokladny. Tuto stěžejní žalobní námitku proto krajský soud považuje za nedůvodnou. Současně konstatuje, že správce daně ani žalovaný neporušili svým postupem princip právní jistoty a princip předvídatelnosti právní regulace.

Na základě shora uvedených důvodů proto musel krajský soud žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývalo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. února 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu